

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/129/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119207764
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6119207764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobkyne: A. B. C. D. E., D., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. G. X, XXX XX H., právne zastúpená: ŠKODA LEGAL s.r.o., so sídlom Jarabinková 17563/2C, 821 09 Bratislava, IČO: 47 244 259 a Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Pred polom 1652, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882, proti žalovanému: I. J. I., nar. XX. XX. XXXX, K. I. XXX, XXX XX H. H., právne zastúpený: JUDr. Radovan Repa, advokát, s.r.o., Zahradnícka 16514/60, 821 08 Bratislava, IČO: 36 742 023, v konaní o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/2/2019 - 1082 zo dňa 28. 06. 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobkyne proti prvému výroku rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/2/2019 – 1082 zo dňa 28. 06. 2023, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16.500,- Eur zastavil, o d m i e t a .

II. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) prvým výrokom konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyňou od žalovaného v sume 16.500,- Eur zastavil. Druhým výrokom súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tretím výrokom súd rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie tak, že žalobkyňi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške.

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu tamojšiemu súdu dňa 14.01.2019 domáhala voči žalovanému 1/ I. J. I., vyšetrovateľovi OR PZ H. H. a žalovanému 2/ Ministerstvu vnútra určenia, že žalovaný vydaním uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: L./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 19.09.2018 voči nej neoprávnene zasiahol do jej práva na ochranu osobnosti a domáhala sa tiež uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť jej z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 20.000,- Eur.

1.2 Na výzvu súdu podaním zo dňa 27.01.2019 žalobkyňa špecifikovala prvý petit tak, že sa domáhala určenia, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 19.09.2018 voči nej neoprávnene zasiahli do jej práva na ochranu osobnosti. Druhý žalobný petit zostal nezmenený.

Žalobu rozšírila o uloženie povinnosti žalovanému 2/ ospravedlniť sa jej za neoprávnený zásah do práva na jej meno a občiansku česť.

1.3 Podaním zo dňa 28.06.2020 vzala žalobu voči žalovanému 2/ v celom rozsahu späť a domáhala sa uloženia povinnosti žalovanému 1/ ospravedlniť sa jej za neoprávnený zásah do práva na jej meno, občiansku česť tým spôsobom, že na jej adresu a na adresu Slovenskej advokátskej komory zašle doporučený list v nasledovnom znení: „Vážená pani A. B. C. D. E., D. mojím nezákonným konaním vo veci vedenej na ORPZ H. H., ČVS: L./X-XXX-XX-XXXX došlo k zásahu do Vášho práva na ochranu mena a občianskej cti, čo predstavuje neoprávnený zásah do Vašich osobnostných práv. Za tento zásah sa Vám hlboko ospravedlňujem.“

1.4 Súd prvej inštancie na pojednávaní pripustil zmenu žaloby vo vyššie uvedenom znení.

1.5 V ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a konštatoval závery z neho vyplývajúce. Na vec súd aplikoval ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že občianskoprávna ochrana v zmysle aplikovaných ustanovení sa poskytuje len proti takému zásahu, ktorý je možno kvalifikovať ako neoprávnený. Medzi dôvody vylučujúce neoprávnenosť zásahu patrí zabezpečenie priority verejných záujmov tam, kde je takýto zásah výslovne dovolený, alebo je predpokladaný zákonom, pokiaľ pritom nie sú prekročené zákonom stanovené medze. Trestné stíhanie je považované za legitímny postup vzhľadom na verejný záujem na ochrane spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti a v prípade, že nedôjde k excesu (vybočeniu z medzí zákona) bez ohľadu na výsledok trestného konania, zásahy súvisiace s trestným konaním vykonané v súlade so zákonom nie je možné považovať za neoprávnené.

1.6 Súd prvej inštancie konštatoval, že z vyšetrovacieho spisu Úradu inšpekčnej služby, spisu tamojšieho súdu sp. zn. 2R/2/2013, vyjadrenia pôvodného žalovaného v 2. rade – Ministerstva vnútra SR, svedeckej výpovede nadriadeného žalovaného majora I. a dozorujúceho prokurátora JUDr. M., nemal súd za preukázané, že by žalovaný ako vyšetrovateľ začatím trestného stíhania voči žalovanej a vznesením obvinenia voči nej, postupoval svojvoľne v rozpore so zákonom alebo mimo svoju právomoc. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že ani zo zrušujúceho rozhodnutia okresnej prokuratúry nevyplýva, že by skutkový stav neodôvodňoval jeho postup a že by z tohto dôvodu malo byť považované jeho rozhodnutie za nezákonné. Nedostatky videl prokurátor v preukázaní subjektívnej stránky predpokladaného trestného činu na strane žalobkyne. Z týchto dôvodov bolo uznesenie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Vo vzťahu k tvrdenému excesu žalovaného sa súd zaoberal výlučne otázkou, či žalovaný nekonal na základe iných pohnutí, ako z dôvodu ochrany verejného poriadku. Z vykonaného dokazovania súd dospel k nasledovným záverom: Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že neexistoval žiaden zákonný podklad pre vznesenie obvinenia voči jej osobe súd uviedol, že dôvodom pre začatie trestného stíhania uvedeným v uznesení zo dňa 19.09.2018 bola skutočnosť, že žalobkyňa ako reštrukturalizačný správca spoločnosti M. N. v konkurze v súčinnosti s konateľom tejto spoločnosti mali mariť konanie o reštrukturalizácii vedené pod sp. zn. 2R/2/2013 tým, že vypracovali reštrukturalizačný plán, ktorý nespĺňal náležitosti požadované zákonom č. 7/2005 Z. z.. Následkom toho bol tento plán zamietnutý, reštrukturalizačné konanie zastavené a začaté konkurzné konanie. Žalobkyňa tak podľa žalobcu konala v rozpore s odbornou starostlivosťou podľa § 7 zákona č. 7/2005 Z. z. pri vykonávaní dohľadu podľa § 129 ods. 1 citovaného zákona. Okresný súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 2R/2/2013 rozhodnutím, ktorým bol zamietnutý návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu zo dňa 20.09.2013 pre nesplnenie zákonných predpokladov ustanovených v § 154 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona č. 7/2005 Z. z., potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici konštatoval vady plánu, ktorý mal byť vypracovaný v súlade so zákonom, a to nielen z formálnych hľadísk, ale predovšetkým v jeho obsahových náležitostiach. To, že táto právna stránka reštrukturalizačného plánu nebola naplnená, jednoznačne vyplýva z týchto rozhodnutí, z ktorých žalovaný vo vydanom uznesení o vznesení obvinenia vychádzal. Súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKr/3/2014 zo dňa 13.02.2014, kde odvolací súd uviedol okrem iného, že „okresný súd správne zistil, že pri príprave plánu boli porušené ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zásady, na ktorých spočíva reštrukturalizačné konanie. Je veľmi pravdepodobné, že keby boli mali ostatní veritelia dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu, neboli by za prijatie predloženého reštrukturalizačného plánu hlasovali v takom rozsahu“.

1.7 Ďalej súd uviedol, že trestné stíhanie voči žalobkyňou bolo tiež vedené z dôvodu skresľovania údajov hospodárskej obchodnej evidencie, keď s úmyslom zakryť trestný čin marenia konkurzného a vyrovnávacieho konania vo vzťahu k mareniu reštrukturalizačného konania spoločnosti M. N. v rozpore s § 8 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z. z. vôbec a v žiadnej forme po dlhší čas nemala viesť účtovníctvo spoločnosti v konkurze a v rozpore s § 35 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z. a nezabezpečila uchovanie účtovnej dokumentácie spoločnosti M. v konkurze v elektronickej podobe.

Na preskúmanie správnosti vedenia účtovníctva úpadcom dal žalovaný nariadiť znalecké dokazovanie z odboru ekonomika a riadenie podnikov spoločnosti H. O. N.. V posudku bolo uvedené, že ekonomické údaje dlžníka s údajmi predkladanými okresnému súdu v konaní sp. zn. 2R/2/2013 a Daňovému úradu H. H. sú rozdielne. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na stanovisko OS Banská Bystrica zo dňa 03.07.2014 v konaní sp. zn. 2R/2/2013 ako dôkaz, že neporušila žiadne povinnosti správkyne konkurznej podstaty, súd uviedol, že toto stanovisko bolo vydané právnomu zástupcovi jedného z veriteľov a týkalo sa konkrétnych námietok. Takéto konanie žalobkyne jej nebolo ani kladené za vinu v uznesení o vznesení obvinenia voči jej osobe. Navyše stanovisko súdu, na ktoré žalobkyňa poukazovala, bolo vydané v konkurznom konaní a nie v konaní o reštrukturalizácii. Za vinu bolo žalobkyňi kladené, že nevedla účtovníctvo počas konkurzu, nie reštrukturalizácie, pričom súvaha sa vypracováva na základe konečnej uzávierky po reštrukturalizácii. Žalobkyňa sa bránila tým, že to bol práve dlžník, ktorý jej účtovníctvo neodovzdal. Žalovaný potom videl jej pochybenie v tom, že ani po začatí konkurzu nepožiadala o uloženie poriadkovej pokuty štatutárnemu orgánu dlžníka za tento skutok, prípadne nepodala na neho trestné oznámenie. Jednalo sa pri tom o účtovníctvo, ktoré podliehalo archivácii. Žalovaný vo svojom rozhodnutí odkazoval na rozhodnutia súdov za obdobný skutok.

1.8 Súd konštatoval, že i keď súd v tomto konaní nie je oprávnený posudzovať správnosť postupu žalobkyne v reštrukturalizačnom konaní ani vyhodnocovať dôkazy v štádiu začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia, vzhľadom k vykonanému dokazovaniu musel konštatovať, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nemožno povedať, že by konanie žalovaného predstavovalo exces, kedy by posudzoval konanie žalobkyne bez nejakého reálneho skutkového základu a postupmi, ktoré by boli v rozpore so zákonom, prípadne ktoré zákon neumožňoval, alebo že by prekročil svoju právomoc. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo značne rozsiahle a sú v ňom podrobne rozobraté dôvody vznesenia obvinenia. Citujú sa v ňom zistenia súdov v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní a znalecký posudok. Je v ňom posudzovaná nielen objektívna stránka trestného činu, ale aj subjektívna stránka. Pre úplnosť súd uviedol, že ani prípadná neodobnosť alebo nesprávne právne posúdenie, ani nedostatočne vykonané dokazovanie nepredstavujú exces z výkonu právomoci vyšetrovateľa. Súd konštatoval, že za exces žalovaného nepovažoval jeho postup v konaní pri začatí trestného stíhania žalobkyne a vznesení obvinenia, ani skutočnosť, že došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia voči jej osobe a vráteniu na ďalšie konanie okresným prokurátorom. Pokiaľ sa týka žalobkyňou tvrdenej osobnej motivácie žalovaného, táto mala podľa nej vyplývať z jeho zlého vzťahu k nej už od čias ich spoločného štúdia, čo žalovaný poprel. Žalobkyňa svoje tvrdenie však ničím nepreukázala. Vo vzťahu k neoprávnenosti zásahu žalobkyňa argumentovala tým, že žalovaný zneužil svoje pracovné zaradenie a svoju právomoc, pretože si „doslova svojvoľne vymyslel spáchanie trestného činu žalobkyňou bez akéhokoľvek preverenia“ a na základe tejto skutočnosti vydal uznesenie o vznesení obvinenia. Súd však dospel k záveru, že ani toto tvrdenie nebolo preukázané. Žalovaný vychádzal zo záverov rozhodnutia súdu ako aj z vykonaného dokazovania aj krajského súdu v reštrukturalizačnom konaní a tiež zo záverov znaleckého posudku vypracovaného pre účely vyšetrovania.

1.9 Pokiaľ sa týka posúdenia otázky správneho právneho posúdenia, vyhodnotenia dokazovania, správnosti aplikácie procesných predpisov a rýchlosti konania, prípadne preukázania subjektívnej stránky trestného činu žalobkyne, ani táto skutočnosť, aj keby bola preukázaná, nepreukazuje exces – vybočenie žalovaného z plnenia jeho služobných povinností a jeho právomocí, ktorý by preukazoval z jeho strany inú než profesionálnu motiváciu začať trestné stíhanie proti jej osobe. Preukázanie subjektívnej stránky trestného činu, t. j. zavinenie je náročnou súčasťou preukazovania trestnoprávnej zodpovednosti obvinenej osoby. Je to z toho dôvodu, že sa jedná o preukázanie vnútorného stavu páchatela v čase spáchania skutku. Bolo v konaní preukázané, že sa nejednalo o svojvoľnú aktivitu, ani samostatnú aktivitu žalovaného. Spis mu bol pridelený jeho nadriadeným a vo veci nekonal samostatne, ale konzultoval s dozorujúcim prokurátorom. Správnosť jeho postupu bola tiež potvrdená aj inšpekciou ministerstva vnútra, o čom svedčí obsah spisu inšpekcie, vyjadrenie okresného prokurátora k sťažnosti žalobkyne, ako aj výpoveďou jeho nadriadeného I. I. a dozorujúceho prokurátora JUDr. M.. Tento pokiaľ aj zrušil vydané uznesenie o vznesení obvinenia, trestné stíhanie nezastavil, hoci mohol, ale vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Pokiaľ sa týka skutočnosti, že žalovaný doručil uznesenie o vznesení obvinenia Slovenskej advokátskej komore, takýto postup nepredstavoval exces a súvisel s povinnosťou žalovaného vyplývajúcou z trestného poriadku. Žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaný zbieral informácie o jej osobnom živote prostredníctvom jej bývalého partnera, s ktorým má zlé vzťahy. Súd nemal tak preukázanú základnú podmienku vzniku nároku žalobkyne podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to existenciu neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv zo strany žalovaného vo forme excesu z jeho výkonu právomoci ako vyšetrovateľa, a preto súd zamietol žalobu

ako bezdôvodnú. Nezaoberal sa potom splnením podmienok vzniku nároku podľa ust. § 13 OZ a v tomto smere nevykonával ďalšie navrhnuté dokazovanie.

1.10 O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, namietajúc existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), f), e) CSP. Uviedla, že základným atribútom podanej žaloby žalobkyne bola skutočnosť, že žalovaný si vykonštruoval a vymyslel obvinenie z trestného činu, ktoré ani nebolo trestným činom, nakoľko ju obvinil zo situácie, ktorá môže počas reštrukturalizačného konania nastať a zákon ju priamo predpokladá. Prvý skutok kladený žalobkyni za vinu bolo neupozornenie, že plán nemusí byť schválený a môže dôjsť ku konkurzu v spoločnosti M. a v druhom skutku (skresľovanie údajov hospodárskej a obchodnej evidencie) si doslova vymyslel, že správca nevedel účtovníctvo, hoci opak bol pravdou, pričom sa zo strany žalovaného jednalo o právny exces, pretože porušil zásady trestného konania, zavádzal, klamal a konštruoval dôkazy, pričom dozorujúci prokurátor sám konštatoval, že uznesenie, ktorým žalovaný vzniesol obvinenie žalobkyni je založené na ničím nepodložených domnienkach a absentujúcej právnej logike. Žalobkyňa má za to, že v súdnom konaní sa preukázala osobná motivácia žalovaného a zaujatosť žalovaného. Žalovaný sa ako vyšetrovateľ nevyľúčil z úkonov trestného konania, hoci sa svojimi vyjadreniami aj v tomto konaní usvedčil zo svojej zaujatosti. Kontaktoval bývalého partnera žalovanej, čo sám potvrdil, a snažil sa to zakryť výmyslom, že ho chcel vypočuť k uvedenému trestnému konaniu prípadu M. N., hoci pán H. o tomto konaní nič nevedel. Z vyjadrení žalovaného je však zrejmé, že si navzájom vymenili iné informácie a konšpirácie. Žalovaný priamo vo svojom vyjadrení podanom zo dňa 29.03.2019 poukazoval na vzťah pána H. k žalobkyni, keď tohto navrhol vypočuť k osobe žalobkyne. V uvedenom uviedol, že pán H. môže podať svedectvo o charaktere žalobkyne, čo bude mať vplyv na rozhodnutie o nemajetkovej ujme. Položil otázku, aká výška nemajetkovej ujmy by mala byť priznaná osobe, ktorá svojmu zamestnancovi nevyplatila mzdu. Z uvedeného vyjadrenia je zjavné, že žalovaný zbieral aj od pána H. informácie, ktoré absolútne neslúžili pre ním vedené trestné konanie. Žalovaný podľa názoru žalobkyne nedokázal a nechcel vyhodnotiť to, čo je pre konanie, ktoré viedol podstatné, pričom celý čas riešil len povest' žalobkyne kontaktovaním pána H., čo je nesporné v tomto konaní, nakoľko to sám žalovaný potvrdil. Žalovaný taktiež selektoval dôkazy, napríklad, keď chcel vypočuť k predmetnej reštrukturalizácii práve pána H. a nie vtedajších zamestnancov A. K. a I. A. A., ktorí na prípade pracovali, čo mu žalovaná niekoľkokrát pri výsluchu zdôraznila a mal za preukázané aj z reštrukturalizačného spisu, kde všetky emaily boli zasielané pánom I. A. A.. Z uvedeného sú absolútne zjavné pohnútky a zaujatosť žalovaného, keď počas vyšetrovania nepovažoval za potrebné vypočuť osoby, ktoré sa na príprave plánu priamo podieľali. Žalovaný na súde tvrdil, že pána H. kontaktoval preto, že v reštrukturalizačnom spise našiel jeho mail; uvedené tvrdenie je však ďalšie klamstvo žalovaného, pretože v reštrukturalizačnom spise sa nachádzajú 2 emaily, na oboch je podpísaný I. A. A., kancelária správcu C. E.. Ďalej žalobkyňa uviedla, že i ostatným nestranným účastníkom trestného konania bolo jasné, že žalovaný bol zaujatý voči žalobkyni od samého začiatku, pričom na podporu tohto záveru poukázala na sťažnosť B. H. proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Žalobkyňa opakovane namietala zaujatosť vyšetrovateľa z dôvodu, že boli spolužiaci na vysokej škole a tiež chodili do jedného krúžku, pričom spolu nemali dobrý vzťah. Tento sa však vylúčiť nedal, pretože si nedokázal uprieť možnosť kriminalizovať žalobkyňu. Súd síce vo svojom odôvodnení uvádza, že žalobca mal nadriadeného I. I. I., ktorý vykonával kontrolnú činnosť, avšak tento spis nečítal, do procesnej stránky nezasahoval, sledoval len či priebežne koná. Rozhodoval o sťažnosti voči nevyľúčeniu sa žalovaného, avšak v odôvodnení tejto sťažnosti len skopíroval text, ktorý vo svojom nevyľúčení sám uviedol žalovaný. Vo všetkých listinných dokumentoch, ktoré žalovaný v trestnom konaní vyprodukoval, prebral argumentáciu iba nespokojného veriteľa B. P. Q. a o tejto argumentácii tvrdil, že je to argumentácia súdu. Keby mal súd za to, že žalobkyňa porušila svoje akékoľvek povinnosti, podal by súd podnet na MS SR voči žalobkyni ako správcovi, čo súdy bežne robia, pokiaľ by bol súd presvedčený, že sa žalobkyňa dopustila akejkoľvek trestnej činnosti pri konkurze a odstúpil by to OČTK.

2.1 Pokiaľ súd v rozsudku uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo značne rozsiahle a sú v ňom podrobne rozobraté dôvody vznesenia obvinenia, pričom sa v ňom citujú zistenia súdov v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní. Voči tomuto záveru súdu sa žalobkyňa dôrazne ohradzuje, pretože opak je pravdou, a to predovšetkým z dôvodu, že uznesenie o vznesení obvinenia je v značnej časti odôvodnené práve fabuláciami veriteľa B. P. Q., ku ktorým sa aj samotný konkurzný súd vyjadril, že ich nezistil. Podstatnou skutočnosťou je to, že prokurátor okresnej prokuratúry dospel k záveru, že dôkazná situácia neodôvodňovala postup podľa § 206 ods. 1 Trestného zákona; žalovaným zadovážené dôkazy subjektívnu stránku skutkovej podstaty pokrytú úmyselným zavinením nijako nepreukazujú, nie je zrejmý

ani motív žalobkyne podať neperfektný návrh, nie je možné konštatovať úmysel podať návrh, ktorý bude zamietnutý, náležitosti návrhu vyplývajúce zo zákona boli splnené; trestnoprávne posudzovanie nedostatkov obdobných návrhov je za hranicou OČTK; žiadnym zo zadovážených dôkazov žalovaným nebol preukázaný úmysel žalobkyne spáchať zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie a z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vydaného žalovaným nie je zrejmé, o ktoré dôkazy žalovaný opiera svoj záver o spáchaní tohto zločinu.

2.2 Žalobkyňa v odvolaní taktiež namietala záver súdu, ktorý konštatoval, že postup žalovaného a vznesenie obvinenia nepovažuje za exces a ani skutočnosť, že došlo k zrušeniu obvinenia uznesenia o vznesení obvinenia voči jej osobe a vráteniu na ďalšie konanie okresným prokurátorom. Z pripojeného trestného spisu vyplynulo, že žalovaný mal rovno so zrušením uznesenia o vznesení obvinenia od dozorujúceho prokurátora doručený pokyn na č. I. 1472, v ktorom je uvedené, že podľa názoru prokurátora nie je možné očakávať zmenu dôkaznej situácie, vyšetrovateľ mal zväziť vydanie meritórnych rozhodnutí do konca roka 2018. Zároveň je v uvedenom pokyne uvedené „predložiť vyjadrenie o opodstatnenosti T: 19.11.2018 a postupovať v zmysle pokynu OP.15.11.2018“. Tento pokyn sa však nezrealizoval, nepostupovalo sa ani podľa pokynu dozorujúceho prokurátora a ani podľa rukou písaného pokynu nadriadeného. Žalovaný vyšetrovateľ tento pokyn splnil až o 1 rok a 5 mesiacov uznesením zo dňa 31.03.2020, právoplatným dňa 14.04.2020. Žalobkyňa zvyraznila, že samotná skutočnosť, že vyšetrovateľ začal trestné stíhanie nie je dôvodom podania tejto žaloby žalobkyne, hoci z odôvodnenia súdu vyplýva, že nerozlišuje medzi začatím trestného stíhania a uznesením o vznesení obvinenia, pretože to, že trestné stíhanie začal, netvorí základ pre zásah do osobnostných práv žalobkyne, ale fakt, že jej nezákonne vznesol obvinenie už áno. Žalobkyňa v podanom odvolaní tiež poukázala na postup inšpekcie, zvyraznila, že 15 - stranový výsluch trval podľa zápisnice 1,5 hodiny, čo je absolútne nereálne, že by výsluch skutočne prebiehal, čo podľa žalobkyne svedčí o tom, že na inšpekcii k uvedenému pristupujú bez reálneho záujmu. Podstatné k veci je predovšetkým to, že záver Úradu inšpekčnej služby nič nehovorí o zákonnosti vznesenia obvinenia, ktoré je podstatou podanej žaloby. Žalobkyňa namietala, že i napriek odôvodneniu v ods. 55 tu celkom chýba záver o tom, že práve druhý skutok, za ktorý bolo vznesené obvinenie žalobkyne, sa ukázal ako „absolútny výmysel žalovaného, o ktorom sa aj prokurátor jemne vyjadril ako o ničím nepodložených domnienkach vyšetrovateľa“ pretože účtovníctvo správkyňa (žalobkyňa) viedla, daňové priznanie v zákonom stanovenej lehote pre konkurzné konanie podala a taktiež konkurz riadne ukončila.

2.3 V podanom odvolaní žalobkyňa tiež namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia je neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobkyne možno dospieť v kontexte, že vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia predchádzal už samotný nezákonný postup, kedy žalovaný bol zjavne zaujatý, „priam posadnutý natoľko, že vyhľadávanie dôkazov si pomýlil so zbieraním klebiet od nepriateľsky zameraných osôb voči žalobkyne“, pričom „zachádzal do oblasti takého právneho odvetvia, ktorému vôbec nerozumie“. Žalobkyňa poukázala na výsluch dozorujúceho prokurátora zo dňa 15.02.2023, ktorý uviedol, že pri konzultácii so žalovaným vychádzal len z ústneho podania žalovaného a nepamätá si presne na čom sa dohodli; on vtedy nemal dostatočne spis naštudovaný a vychádzal z jeho ústnych podaní. Z dôvodu tvrdení prokurátora, ktorý vo výpovedi uviedol len veľmi málo, žalobkyňa žiadala zabezpečiť aj dozorový denník prokurátora, čo však súd nevykonala, čo považuje za vážny nedostatok, ktorým sa zasiahlo do práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie pri tom v bode 72. odôvodnenia rozsudku nesprávne uvádza, že „bolo preukázané, že sa nejednalo o svojoľnú aktivitu žalovaného“ čo odôvodňuje aj tým, že správnosť jeho postupu mala byť tiež potvrdená aj inšpekciou MR SR, o čom svedčí obsah spisu inšpekcie, výpoveď nadriadeného a dozorujúceho prokurátora. Toto konštatovanie súdu je nesprávne, pretože úrad inšpekčnej služby sa zaoberal iba začatím trestného stíhania, ktorého sa táto žaloba netýka, pretože začatie nesmeruje voči konkrétnej osobe a v čase, kedy to uvedený úrad riešil ešte vznesené obvinenie nebolo. Nadriadený I. vypovedal, že iba sledoval, či priebežne koná a do procesnej stránky nezasahoval, dozorujúci prokurátor zase uviedol, že spis nemal vtedy dostatočne naštudovaný, vychádzal len z ústnych podaní vyšetrovateľa. Z tohto vykonaného dokazovania nie je možné dospieť k záveru, že bolo preukázané, že sa nejednalo o svojoľnú aktivitu žalovaného, ako to uvádza súd v bode 72. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pretože uvedené rozhodne preukázané nebolo.

2.4 Žalobkyňa v konaní opakovane namietala, aby súd zabezpečil dozorový denník prokurátora, ktorý by mohol poskytnúť ucelený obraz vedenia tohto trestného konania a predovšetkým to, akým spôsobom pokynoval prokurátor žalovaného, pretože z výsluchu prokurátora nebolo možné verifikovať niektoré tvrdenia žalobcu, ako chodil všetko konzultovať a taktiež nebolo možné verifikovať, aké pokyny dostával a tak posúdiť, ako veľmi vybočoval zo zákonného rámca. Z výsluchov prokurátora a nadriadeného

žalovaného vôbec nebolo možné verifikovať tieto skutočnosti, pretože prokurátor na pojednávaní uviedol, že denník je k dispozícii, ale nevie, či ho môže predložiť a taktiež nevedel presne uviesť, prečo konanie trvalo tak dlho, pričom pri výsluchu odpovedal spôsobom, ako „možno“ alebo, že si nepamätá. Práve žalobkyňa považuje za veľmi kľúčové zabezpečenie i dozorového denníka do tohto konania. Výsluch prokurátora sa vykonával po vyše 4 rokoch a teda je pochopiteľné, že prokurátor si detaily komunikácie so žalovaným nepamätá, avšak práve denník prokurátora by bol autentickým dôkazom z obdobia, kedy sa celá trestná vec prejednávala.

2.5 V bode 14. napadnutého uznesenia súd uvádza medzi vykonanými dôkazmi aj posudok č. 9/2019 B. D. E., voči ktorému žalobkyňa prezentovala vážne objektívne výhrady spísané aj inými správcami, avšak tieto nie sú uvádzané ako dôkazy, s ktorými by sa súd oboznámil. Do tohto súkromnoprávneho sporu si dal žalovaný vyhotoviť znalecký posudok za verejné prostriedky úplne mimo skutku, za ktorý bol stíhaný B. H., pričom posudok sa zaoberá takmer výhradne konaním A. E.. B. E. v niektorom výsluchu uvádza, že posudok dopĺňal po konzultácii so žalovaným. Záverom žalobkyňa zhrnula, že trestné stíhanie predstavuje výrazný zásah do psychickej aj do fyzickej integrity stíhanej osoby, pričom zásah, ktorý predstavovalo toto trestné stíhanie je v podaniach žalobkyne dostatočne špecifikované a predovšetkým vychádza zo skutočností, že žalobkyňa je úspešná správkynia a advokátka, pričom sa žalovaný túto jej dlhodobu budovanú pozíciu snažil systematicky zničiť. Žalobkyňa preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobkyne v zmysle jej ostatnej úpravy vyhovel. V prípade, ak odvolací súd nevzhladne dôvody na zmenu rozhodnutia navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 18.09.2023. Uviedol, že v priebehu konania na súde prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že konanie, ktoré žalobkyňa považuje za zásah do jej osobnostných práv, nebolo konaním žalovaného ako fyzickej osoby. Žalovaný sporné uznesenie o vznesení obvinenia vydal ako vyšetrovateľ PZ SR. Žalovaný vykonával predmetnú činnosť v služobnom pomere, nejedná sa o úkon žalovaného, ale o úkon žalovaného 2/, voči ktorému žalobkyňa v priebehu konania vzala žalobný návrh v plnom rozsahu späť. Žalovaný tak od počiatku okrem iného namietal svoju pasívnu vecnú legitimitáciu. Žalobkyňa v súvislosti so sporným vznesením obvinenia žalovaným, podala na žalovaného i trestné oznámenie pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa, kde Úrad inšpekčnej služby MV SR trestné oznámenie odmietol ako nedôvodné a zároveň bolo konštatované, že sa žalovaný nedopustil ani iného zavineného porušenia povinnosti policajta, ktoré by zakladalo jeho disciplinárnu zodpovednosť. Rovnako i o námietke zaujatosti žalobkyne vznesenej v trestnom konaní voči žalovanému ako vyšetrovateľovi bolo právoplatne rozhodnuté ako o nedôvodnej. Spis bol žalovanému pridelený jeho nadriadeným a žalovaný konal v rámci právomoci jemu zverenej a túto nijako neprekročil. Je potrebné prihliadnuť, že z rozhodnutí konkurzných súdov založených v spise vyplýva, že žalobkyňa v reštrukturalizačnom konaní dlžníka M. N. pochybila a nekonala v súlade so zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, keď vypracovaný reštrukturalizačný plán nespĺňal zákonom stanovené náležitosti. Okresný prokurátor tiež aproboval právny názor konkurzných súdov o právne neperfektnom vypracovaní reštrukturalizačného plánu, konštatoval však, že tu absentuje subjektívna stránka trestného činu, ktorá je zákonným znakom úmyselného trestného činu a primárne z uvedeného dôvodu sporné uznesenie o vznesení obvinenia zrušil. Prokurátor však iba zrušil vznesené obvinenie a nezastavil trestné stíhanie, práve naopak, nariadil žalovanému vo veci ďalej konať. Nadriadený žalovaného I. I. I., ktorý kontroloval priebežnosť konania sa o žalovanom vyjadril ako o jednom z najlepších z jeho oddelenia a nespomína si na iné sťažnosti na žalovaného. Na výpoveď svedka A. I. M. možno poukázať i v súvislosti s odvolacou námietkou o údajných prieťahoch v trestnom konaní po zrušení obvinenia. Svedok vypovedal, že pokiaľ vec trvala dlhšie bolo to z dôvodu znaleckého dokazovania. Pokiaľ žalobkyňa konštatuje, že vydaním nezákonného (neskoršie zrušeného uznesenia o vznesení obvinenia) došlo k nedovolenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, mylí sa. Vznesenie obvinenia je zásahom povoleným bez ohľadu na jeho ďalší osud a naviac, nie je zaň zodpovedný vyšetrovateľ v služobnom pomere, ktorý je nositeľom verejnej moci a nekoná vo vlastnom mene. Z vykonaného dokazovania bola preukázaná absencia akéhokoľvek osobného motívu vznesenia obvinenia žalovaným žalobkyňu. Prípado žalovanému prideliť jeho nadriadený. Rovnako žalovaný poprel akúkoľvek antipatiu voči žalovanej z obdobia, keď boli spolužiakmi na vysokej škole. Žalobkyňou tvrdený osobný motív, zbieranie informácií o osobnom živote a podobne sa nepreukázal, a to ani z odpovedí na písomne kladené otázky svedkovi H., nakoľko takýto motív zo strany žalovaného ani neexistoval. Pokiaľ žalobkyňa namietka, že nebolo vykonané dokazovanie listinou - dozorným denníkom prokurátora, tak uvedený dôkaz je zjavne nadbytočný vzhľadom na osobnú výpoveď dozorujúceho prokurátora vykonanú na pojednávaní 15.02.2023 ako aj na rozhodnutie Úradu inšpekčnej služby. Na

základe dozorového denníka by žalobkyňa mohla maximálne produkovať ďalšie hodnotiace úsudky, ku ktorým ani nie je kompetentná, keďže postup žalovaného bol preverený zákonným spôsobom.

3.1 Súčasťou petitu je v bode II. zaslanie ospravedlňujúceho listu Slovenskej advokátskej komore. Uvedené absolútne nereflektuje ustanovenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je vyšetrovateľ povinný, v prípade obvinenia advokáta, doručiť uznesenie o vznesení obvinenia aj Slovenskej advokátskej komore. To znamená, že žalovaný plnil zákonom mu uloženú povinnosť a jej plnením nemohol nezákonným spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv žalovanej. Z uvedeného možno prijať záver, že vznesenie obvinenia žalobkyňi bolo oprávnené. Ďalej žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/68/2018 zo dňa 22.02.2021, v ktorom súd na základe trestného oznámenia žalobkyne odsúdil za zločin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona správcu konkurznej podstaty za to, že neodovzdal žalobkyňi ako novej správkyňi účtovné doklady. Porovnaním výroku rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica 3T/68/2018 s výrokom uznesenia o vznesení obvinenia žalobkyňi je možné konštatovať, že Okresná prokuratúra Banská Bystrica na jednej strane stíha správcu za to, že neodovzdá účtovné doklady novému správcovi (žalobkyňi) a poruší ustanovenia zákona o konkurze, no na druhej strane nechce stíhať správcu (žalobkyňu), ktorý nevedie účtovníctvo a napríklad v prípade zmeny správcu by nemal aké účtovné doklady odovzdať. Žalobkyňa odmietla vydať účtovníctvo v trestnom konaní tvrdiac, že ho nedostala od konateľa, pričom voči pôvodnému konateľovi nepostupovala ako voči správcovi A. I. a nešla cestou trestného práva a ani prostredníctvom súdu. Žalobkyňa nevymáhala pôžičky od pána C., ktorý dostal od M. N. hotovosť 360.000,- Eur, pričom mala o tom vedomosť z účtovných závierok a uvádzala to aj v reštrukturalizačných posudkoch v rámci prvej a druhej reštrukturalizácie. Žalobkyňa výrazne pod cenu predala podnik spoločnosti N. N., v ktorej pôsobila dcéra konateľa M. N., čo vyplýva aj z posudku, ktorý si dala vypracovať N. N. hneď po kúpe. Znalecké posudky vo vyšetrovacom spise a predmetné rozhodnutia súdov k druhej reštrukturalizácii M. N. dokazujú, že žalobkyňa porušovala právne predpisy a konala veľmi neštandardne a v danej situácii bolo oprávnené vzniesť obvinenie a nechať rozhodnúť trestný súd. Preto žalovaný považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, navrhol ho potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov konania.

4. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalobkyňa podaním zo dňa 05.10.2023. Uviedla, že nesúhlasí, že v konaní nie je žalovaný pasívne legitimovaným, keďže jeho konanie, na ktoré poukazuje žalobkyňa nebolo konaním žalovaného ako fyzickej osoby. Žalobkyňa má za to, že v konaní dostatočne preukázala, že žalovaný konal v excese, teda že vybočil z rámca práv a povinností, ktoré musí pri výkone svojho povolania dodržiavať. Na tieto zároveň žalobkyňa poukázala aj v samotnom odvolaní. Vyjadrenie žalovaného v bode 5. žalobkyňa považuje za zavádzajúce, nakoľko dozorujúci prokurátor si celú záležitosť presne nepamätal a uviedol, že v čase, keď ho žalovaný o prípade informoval nemal spis riadne preštudovaný. Preto je od žalovaného účelové dovolávať sa na akési neformálne odobrenie jeho postupu, pričom dozorujúci prokurátor vychádzal len zo zavádzajúcich informácií, ktoré mu ústne podal žalovaný. Keby to tak bolo a prokurátor by sa s postupom žalovaného stotožnil, nemohol by následne ten istý prokurátor uznesenie o vznesení obvinenia zrušiť s tým, že nie je preukázaný ani motív ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu a najmä, že je podľa jeho názoru za hranicou činnosti orgánov činných v trestnom konaní posudzovať nedostatky návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu. Keby mal prokurátor pravdivo poskytnuté základné informácie o konaní, nemohol by vydanie uznesenia o vznesení obvinenia odobriť. Taktiež žalobkyňa sa vyjadrila k argumentácii žalovaného, pokiaľ tento uvádza, že odosielateľom tam spomenutého emailu mal byť I. I. H.. Je nelogická a nepravdivá, nakoľko sám žalovaný v rovnakej vete uviedol, že podpísaný je I. A. A.. V bode 13. vyjadrenia žalovaný uvádza, že vzhľadom na konštantnú rozhodovaciu prax prokuratúry, súdov a dôkazov nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise bolo vznesenie obvinenia žalobkyňi oprávnené. S uvedeným sa nedá súhlasiť, nakoľko práve prokurátor potvrdil, že vznesenie obvinenia oprávnené nebolo, keď toto uznesenie o vznesení obvinenia zrušil s tým, že nie je preukázaný ani motív ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu a najmä, že je podľa názoru za hranicou činnosti orgánov činných v trestnom konaní posudzovať nedostatky návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu. Žalobkyňa sa tak pridržala svojho odvolacieho návrhu ako i ostatného obsahu odvolania.

5. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 06.11.2023. Uviedol, že žalobkyňa nielenže nepreukázala exces, ale v konaní pred súdom prvej inštancie bol podľa názoru žalovaného preukázaný pravý opak, t. j., že sa o žiadny exces nejedná. Pokiaľ ďalej žalobkyňa namieta, že neformálne odobrenie postupu konania žalovaného dozorujúcim prokurátorom, navyiac na základe

údajne zavádzajúcich informácií žalovaného, žalovaný uviedol, že súdu v tomto konaní, a o to viac ani žalobkyni, neprislúcha hodnotiť akou formou vykonáva prokurátor dozor nad trestným konaním. Jej ďalšie tvrdenie o zavádzajúcich informáciách žalovaného dozorujúcemu prokurátorovi nemajú podporu vo vykonanom dokazovaní. Dozorujúci prokurátor sa podľa žalovaného vyjadril zhruba v tom smere, že po vznesení obvinenia sa vec ukázala ako zložitejšia, nehovoril nič o zavádzajúcich tvrdeniach žalovaného. Žalobkyňa fabuluje skutkové okolnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V ostatnom obsahu vyjadrenia žalovaný zotrval, resp. opätovne uviedol odkaz na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/68/2018 zo dňa 22.02.2022, ktorým súd vo veci na základe trestného oznámenia žalobkyne odsúdil za zločin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania správcu konkurznej podstaty za to, že neodovzdal žalobkyni ako novej správkyni účtovné doklady. Opätovne poukázal na svoju argumentáciu obsiahnutú v predchádzajúcom vyjadrení a zotrval na návrhu odvolaním napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

6. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobkyni dňa 10.11.2023.

7. Vyjadrenie k uvedenému podané nebolo.

8. V dôsledku podaného odvolania žalobkyne krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Na základe podaného odvolania žalobkyne, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobkyne a odvolacie dôvody žalobkyne uvedené v jej odvolaní, pri viazanosti odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobkyne dôvodné nie je. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby dospel k správny skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie je správne.

12. V prejednávanej veci súd odvolaním napadnutým rozsudkom osobitným (prvým) výrokom konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy požadovanej žalobkyňou od žalovaného v sume 16.500,- Eur zastavil a vo zvyšnej časti súd žalobu žalobkyne na ochranu osobnosti zamietol ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyni žalovaným, ako vyšetrovateľom, ktoré bolo následne prokurátorom okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici zrušené a vrátené na ďalšie konanie, nepredstavovalo zásah do osobnostných práv žalobkyne v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a nárok uplatnený žalobkyňou v zmysle § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka tak súd nevyhodnotil ako dôvodný. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný konal v rámci jemu zverenej právomoci pri výkone funkcie vyšetrovateľa, v konaní nebolo preukázané, že by konal svojvoľne, postupom odporujúcim zákonu, alebo že by zákonom vymedzené hranice konania prekročil, čím by došlo k excesu a prekročeniu právomocí, pričom súd nemal preukázané tvrdenia

žalobkyne, že by v trestnom konaní pri vznesení obvinenia a v ďalšom priebehu konania postupoval žalovaný svojvoľne s akoukoľvek osobnou motiváciou voči žalobkyňi.

13. V podanom odvolaní žalobkyňa napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, namietala nesprávne závery súdu prvej inštancie a má za to, že vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že vznesenie obvinenia žalovaným bolo nedôvodné a bezdôvodne zasahujúce do jej osobnostných práv, tieto porušujúce, pričom zároveň žalobkyňa okrem nesprávneho právneho posúdenia, namietala i nedostatočne vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie, predovšetkým nevykonanie dôkazu zabezpečením dozorového spisu („denníka“) prokurátora k predmetnej veci.

13.1 Po oboznámení sa s rozsudkom súdu prvej inštancie, odvolaním žalobkyne ako i ostatným obsahom spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť.

14. Podľa ust. § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

15. Podľa ust. § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Predovšetkým odvolací súd uvádza, že žalobkyňa odvolaním formálne napadla rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch, teda i v prvom výroku, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16 500,- Eur zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby. Uvedeným rozhodnutím (výrokom) súd procesne reagoval na dispozičný úkon žalobkyne – čiastočné späťvzatie žaloby a o tomto rozhodol tak, ako žalobkyňa navrhovala. Preto uvedeným prvým výrokom bolo žalobkyňi de facto vyhovené a pokiaľ žalobkyňa odvolaním napadla i uvedený prvý výrok rozsudku, hoci ho v tejto časti nijako neodôvodnila, odvolací súd odvolanie žalobkyne v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. b) CSP, nakoľko je podané neoprávnenou osobou, keďže bolo rozhodnuté v zmysle návrhu (späťvzatia žaloby) žalobkyne a teda nebolo rozhodnuté v neprospech žalobkyne.

17. V súdnej veci žalobkyňa uplatnila žalobu na ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka tvrdiac zásah do jej osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zvyrazňuje, že podľa ustálenej súdnej praxe neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. s právnym poriadkom. Niektoré zásahy, hoci zdánlivo odporujú objektívnemu právu, nemožno napriek tomu posúdiť ako neoprávnené. Podstatou toho je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, okrem iného, v prípadoch, kedy je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom. Ide najmä o tzv. zákonné licencie, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Pravda, za výkon zákonnej (úradnej) licencie nie je možné považovať každé konanie alebo proces, ale iba také konanie alebo proces, ktorý výslovne upravuje zákon. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je teda vylúčená aj vtedy, ak došlo k zásahu v rámci úradného konania, ak zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi. Legálnosť konania alebo procesu príslušného orgánu nemožno posúdiť na základe výsledku tohto konania alebo procesu, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom na ich začatie a priebeh. Pokiaľ teda je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne. Nemožno pritom opomenúť, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať zo strany súdu ako otázku predbežnú. Súd vychádza z toho, že rozhodnutie je nezákonné iba vtedy, ak rozhodnutie bolo príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu zrušené ako nezákonné. „Nebolo by možné pripustiť žalobu na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenie rozhodnutia) proti orgánu, ktorý je povolaný také rozhodnutie urobiť. Náprave tu totiž slúžia opravné prostriedky proti rozhodnutiu, prípadne návrh na opravu dôvodov rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 165 OSP“ (porovnaj Zborník III. Najvyššieho súdu SEVT, Praha 1980).

18. Neoprávneným je teda taký zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne alebo aj inak, vždy však musí byť jeho súčasťou rozpor so zákonom spočívajúci v tom, že ten, kto do chránených práv zasiahol, nemal na to zákonné oprávnenie a že nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahu (vo všeobecnosti sa pripúšťa, že neoprávnenosť

vylučuje predchádzajúci súhlas dotknutej osoby so zásahom do jej osobnosti ale tiež existencia zákonom uznávaného dôvodu pre určitý zásah, ktorý napr. § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje použitie písomnosti osobnej povahy na úradné účely a na základe zákona a napokon tiež skutočnosť, že k zásahu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom alebo pri plnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona).

18.1 Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Treba však rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi musí spočívať v pravdivosti, objektívnosti prejavu a v ciele, ktorý sa ním sleduje. (R 103/1967).

18.2 V prejednávanej veci žalobkyňa označila ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, chránených v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka, uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 19.09.2018, ktorým jej žalovaný vznesol obvinenie ako vyšetrovateľ policajného zboru, vykonávajúci právomoci jemu vyplývajúce zo služobnému pomeru s Ministerstvom vnútra SR (pôvodne v konaní žalovaný 2/), ktoré uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 19.09.2018 bolo neskôr v dôsledku sťažnosti žalobkyne, prokurátorom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica zrušené a to uznesením zo dňa 13. 11. 2018 sp. zn. 3Pv 81/16/6601 - 74 a vec bola vyšetrovateľovi vrátená na ďalšie konanie.

18.3 Odvolací súd zdôrazňuje, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané žalovaným (pôvodne ako žalovaným 1/), ako vyšetrovateľom v služobnom pomere t. j. príslušníkom policajného zboru v rámci výkonu jeho funkcie, pri plnení jeho pracovných a služobných povinností vyplývajúcich zo zákona. Uvedené tak nie je výsledkom konania žalovaného ako fyzickej osoby, ale je rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní vydaným pri výkone verejnej moci a za uvedené nesie zodpovednosť tento orgán a v konečnom dôsledku štát, ktorého problematika a predpoklady zodpovednostného vzťahu pri výkone verejnej moci je upravená osobitnou právnou úpravou, zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Žalobkyňa však uplatnila žalobu podľa § 13 Občianskeho zákonníka proti žalovanému, ako fyzickej osobe, tvrdiac, že žalovaný prekročil pri vznesení obvinenia a ďalšom vedení trestného stíhania právomoc jemu zverenú, že jeho konanie je excesom a v danom čase mal osobnú motiváciu a snahu o kriminalizáciu osoby žalobkyne. V takom prípade bolo na žalobkyňu v konaní preukázať, že žalovaná fyzická osoba pri výkone právomoci, vyplývajúcej z jej funkcie, konala spôsobom presahujúcim jej príslušné právomoci, svojvoľne, prípadne s osobnou motiváciou či inou pohnútkou, ktorá by sa odlišovala od zo zákona vyplývajúcej povinnosti náležite objasniť každé podozrenie o tom, či bol spáchaný trestný čin.

18.4 V súdnej veci žalobkyňa tvrdila jednak zaujatosť žalovaného voči jej osobe v negatívnom zmysle slova, jeho negatívny postoj k žalobkyňu, ktoré skutočnosti podľa žalobkyne mali byť dôvodom pre vylúčenie žalovaného z konania v trestnej veci L./X-XXX-XX-XXXX a zároveň žalobkyňa vzhliadala a tvrdila osobnú motiváciu žalovaného na zhromažďovaní osobných informácií negatívnej povahy o žalobkyňu a v konečnom dôsledku i fabulovaní skutočností, ktoré by odôvodňovali vznesenie obvinenia žalobkyne a uvedeným spôsobom viedli ku kriminalizácii osobnosti žalobkyne.

18.5 Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa ani jeden z vyššie uvedených predpokladov pre konštatovanie o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobkyne vznesením obvinenia vydaným žalovaným ako vyšetrovateľom policajného zboru, nepreukázala.

19. Pokiaľ sa týka žalobkyňou tvrdenej zaujatosti žalovaného, uvedenú namietala žalobkyňa už v trestnom konaní a žalobkyňou tvrdený negatívny postoj či vzťah žalovaného k žalobkyňu bol predmetom posúdenia už v rámci vedeného trestného konania na základe vznesenej námietky zaujatosti. K osobe žalobkyne, k vnímaniu jej osoby a prípadného vzťahu (či už pozitívneho, alebo negatívneho) sa vyjadril žalovaný v trestnom konaní z pozície vyšetrovateľa, ktorému bola trestná vec riadne pridelená zákonným spôsobom jeho nadriadeným. Žalovaný síce vo svojom vyjadrení pripustil, že žalobkyňu pozná z čias štúdia na vysokej škole, ale svoj vzťah voči nej nezhodnotil ako negatívny. Označil ho ako neutrálny a vylúčil, že by mal voči žalobkyňu averziu alebo akýkoľvek negatívny vzťah voči jej osobe. Posúdenie prípadnej zaujatosti bolo vykonané nadriadeným subjektom a o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté dňa 09.12.2016, tak, že nie sú dôvody pre vylúčenie (žalovaného) vyšetrovateľa. Následne o sťažnosti voči nevylúčeniu žalovaného bolo rozhodnuté vedúcim oddelenia dňa 27.12.2016, ako o nedôvodnej.

20. Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní uvádza, že „žalovaný sa mal dať vylúčiť“, na uvedené v trestnom konaní neboli vzhliadnuté žiadne dôvody, žalovaný vylúčený nebol a o sťažnosti voči nevyvúčeniu bolo rozhodnuté vedúcim oddelenia dňa 27.12.2016 ako o nedôvodnej. Posúdenie námietok žalobkyne, že žalovaný má byť vylúčený, z trestného konania bolo už vykonané nadriadeným orgánom, za využitia na to určených procesných inštitútov a tieto námietky neboli vyhodnotené ako dôvodné.

21. Žalobkyňa ani v uvedenom civilnom konaní nepreukázala, že by mal žalovaný akúkoľvek osobnú motiváciu na trestnom stíhaní žalobkyne, túto racionálne nezdôvodnila. Kontakt na bývalého partnera žalobkyne je možný a skutočnosť, že uvedené osoby sa poznajú môže byť pravdivá a uvedené ani rozporované nebolo, avšak žalobkyňa objektívne neodôvodnila, prečo by mal mať žalovaný osobnú motiváciu na kriminalizácii osoby žalobkyne a nezdôvodnila a nepreukázala, že by túto osobnú pohnútku naplňal úkonmi vyšetrovateľa. Konanie žalovaného podliehalo dohľadu jemu nadriadených orgánov, žalobkyňa možnosť námietok (i zaujatosti), sťažností a iných opravných prostriedkov využívala v celom rozsahu v rámci zákonného rámca i trestnom konaní, pričom osobná zainteresovanosť žalovaného na veci resp. negatívny postoj žalovaného k osobe žalobkyne zistené neboli. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalobkyne o tom, že žalovaný „mal byť vylúčený z trestného konania“, je nutné konštatovať, že uvedené tvrdenie už bolo podrobené posúdeniu dôvodnosti orgánom na to určeným v trestnom konaní, dôvodnosť námietky zaujatosti konajúceho vyšetrovateľa neprináleží vyhodnocovať civilnému súdu a uvedené vyhodnociac cez prizmu tvrdení uplatnených v civilnom súdom konaní, je nutné konštatovať, že tieto tvrdenia (námietky) sú založené výlučne na presvedčení a subjektívnom pocity žalobkyne, ktorý však nepreukázala žiadnymi dôkazmi a tieto neobjektivovala. Uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd preto nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú.

22. V podanom odvolaní žalobkyňa namieta tiež nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď namietala záver súdu prvej inštancie, o tom, že tento nemal preukázané, že by žalovaný svojim postupom postupoval svojvoľne, v rozpore so zákonom alebo mimo svoju právomoc. Žalobkyňa namietala záver súdu prvej inštancie o nezistenom excese žalovaného a skutky, za ktoré jej bolo vznesené obvinenie a ich právnu kvalifikáciu považuje za „absolútny výmysel a fabulácie žalovaného“.

23. Odvolací súd predovšetkým zvyrazňuje, že posúdenie otázky, či žalovaný v pozícii vyšetrovateľa mal objektívny základ pre vznesenie obvinenia, civilný súd v žiadnej jeho inštancii nevykonal, dôvodnosť a opodstatnenosť vznesenia obvinenia žalovaným, ako vyšetrovateľom nevyhodnocoval z trestnoprávneho hľadiska, uvedené civilnému súdu mu neprislúcha. Opätovne odvolací súd odkazuje na už vyššie uvádzanú právnu vetu, v zmysle ktorej „Nebolo by možné pripustiť žalobu na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenie rozhodnutia) proti orgánu, ktorý je povolaný také rozhodnutie urobiť. Náprave tu totiž slúžia opravné prostriedky proti rozhodnutiu, prípadne návrh na opravu dôvodov rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 165 OSP“ (Zborník III. Najvyššieho súdu, SEVT, Praha, 1980).

24. V prejednávanej veci už súd prvej inštancie konštatoval, že z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia je zrejme, že bolo vydané i na základe rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2R/2/2013 – 955 zo dňa 05.12.2013, ktorým súd reštrukturalizačný plán zo dňa 20.09.2013 zamietol, pričom k uvedenému vypracovala reštrukturalizačný posudok žalobkyňa ako správkyňa a reštrukturalizáciu dlžníka odporučila. Konajúci súd v konaní o reštrukturalizácii z úradnej moci skúmal, či nie sú dané dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu. Súd zistil a v odôvodnení uviedol: „že reštrukturalizačné konanie totožného dlžníka už v minulosti prebiehalo v období od 14.06.2011 do 15.02.2012. Reštrukturalizačný plán zo dňa 01.12.2011 stanovil, že dozorný správca bude každý 1/4 rok predkladať konkurznému súdu písomnú správu o plnení plánu“. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že „do podania druhého návrhu na povolenie reštrukturalizácie toho istého dlžníka nebola zo strany dozorného správcu predložená žiadna písomná správa o stave a spôsobe plnenia plánu dlžníka voči veriteľom. Napriek tejto skutočnosti bol dňa 13.02.2013 podaný opätovný návrh na povolenie reštrukturalizácie toho istého dlžníka a v rámci druhého reštrukturalizačného konania bol schvaľovacej schôdzi konanej dňa 06.11.2013 predložený na schválenie obsahovo úplne totožný reštrukturalizačný plán v časti „podrobný rozbor predpokladov zachovania prevádzky dlžníka a rozbor opatrení na splnenie týchto predpokladov a okolností odôvodňujúcich reálnosť splnenia týchto opatrení“ a v časti „podrobného rozboru spôsobu realizácie reštrukturalizácie“ zo dňa 20.09.2013 s plánom zo dňa 02.12.2011, pričom plán obsahoval len všeobecné pojmy ohľadom predpokladov zachovania prevádzky dlžníka a metódy reštrukturalizácie“.

25. Súd konajúci o reštrukturalizácii preto konštatoval, že reštrukturalizačný plán dlžníka, ktorý bol predmetom schvaľovacej schôdze dňa 06.11.2013 v skutočnosti náležitosti podľa ustanovenia § 133 ods. 1 v spojení s ustanovením § 110 ods. 2 písm. b/ a c/ Zákona o konkurze a reštrukturalizácii neobsahuje, resp. obsahuje tieto náležitosti len formálne, t. j. uvedením názvu paragrafového znenia týchto náležitostí podľa dotknutých zákonných ustanovení, kedy však obsah takto označených kapitol plánu žiadne konkrétne informácie, t. j. predpoklady a opatrenia vo vzťahu ku konkrétnej situácii tohto konkrétneho dlžníka neobsahuje.

26. Ďalej súd konštatoval, že „plán neobsahuje žiaden rozbor možných metód reštrukturalizácie a podmienok, ich uskutočniteľnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 110 ods. 2 písm. c) Zákona o konkurze o reštrukturalizácii, a preto neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 135 ods. 1 v spojení s ustanovením § 110 ods. 2 Zákona o konkurze o reštrukturalizácii. Pokiaľ plán obsahuje tie isté a dokonca len všeobecné pojmy, ktorými však má zdôvodniť svoju reálnosť a tak presvedčiť veriteľov a aj súd o úspešnosti v poradí už druhej reštrukturalizácie, je možné konštatovať, že plán nemá v tejto podobe žiadnu výpovednú hodnotu, či už o existencii predpokladov pre zachovanie prevádzky dlžníka, alebo o reálnosti a úspešnosti jeho ďalšej reštrukturalizácie. Za takýchto okolností je preto možné konštatovať, že predložený plán je aj v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov“.

27. Konajúci súd tiež konštatoval, že „v danom prípade boli porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, ktoré porušenia považuje súd za podstatné, nakoľko v dôsledku absencie skutočného rozboru predpokladov pre zachovanie prevádzky dlžníka a opatrení na ich splnenie a absencie skutočného rozboru metód reštrukturalizácie po neúspechu reštrukturalizácie prvej, nie je možné relevantne posúdiť úspešnosť v poradí už druhej reštrukturalizácie dlžníka a jej väčšiu výhodnosť pre veriteľov oproti konkurznému konaniu, v dôsledku čoho má toto porušenie nepriaznivý vplyv na účastníkov plánu, a ktorí aj z tohto dôvodu vzniesli voči plánu odôvodnené námietky“.

28. V dôsledku opravného prostriedku proti uvedenému uzneseniu okresného súdu o veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, a tento uznesením sp. zn. 43CoKR/3/2014 zo dňa 13.02.2014 uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2R 2/2013-955 zo dňa 05.12.2013, potvrdil. V obsahu uznesenia odvolací súd uviedol, že: „Reštrukturalizačný plán neposkytuje žiaden podrobný a konkrétny prehľad o majetku dlžníka, neobsahuje žiadne opatrenia, ktoré mieni dlžník na zabezpečenie finančných prostriedkov na splácanie záväzkov podľa reštrukturalizačného plánu získať a neobsahuje ani žiadne finančné údaje“.

29. Odvolací súd v konaní sp. zn. 43CoKR/3/2014 súhlasil s názorom okresného súdu, že bez toho, aby plán neobsahoval charakteristiku podnikateľskej činnosti dlžníka tak, ako to má na mysli ustanovenie § 135 ods. 1 Zákona o konkurze o reštrukturalizácii v spojení s ustanovením § 110 ods. 1 písm. b) Zákona o konkurze o reštrukturalizácii, a teda svojim rozsahom by bol natoľko podrobne spracovaný, aby bol dostatočným informačným základom pre veriteľov tak, aby mohli preskúmať opatrenia, ktoré prijal dlžník na odstránenie príčin jeho úpadku v budúcnosti, a aby mohli posúdiť rozsah majetku, ktorý reálne má a ktorý je pre zachovanie jeho podnikateľskej činnosti nevyhnutný, ktorý majetok by bolo možné odpredať a tiež bez toho, že by z neho nevyplyval prehľad zazmluvneného odbytu jeho odberateľov a dodávateľov bez konkrétnych analýz trhu a pracovného kapitálu a pod., nemôže takto koncipovaná opisná časť plánu na úspešnú reštrukturalizáciu stačiť“.

30. Odvolací súd v konaní sp. zn. 43CoKR/3/2014 tiež konštatoval, že plán vypracovaný a predložený i žalobkyňou ako správkyňou, ktorá na ňom participovala vypracovaním posudku a odporúčaním reštrukturalizácie, nemá žiadnu výpovednú hodnotu a zároveň konštatoval, že okresný súd správne zistil, že pri príprave plánu boli porušené ustanovenia Zákona o konkurze o reštrukturalizácii a tiež zásady, na ktorých spočíva reštrukturalizačné konanie. Je veľmi pravdepodobné, že keby boli mali ostatní veritelia dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu, neboli by za prijatie predloženého reštrukturalizačného plánu hlasovali v takom rozsahu.

31. Z uvedeného je možné konštatovať, že už len na základe rozhodnutí konkurzných súdov (konajúcich o reštrukturalizácii), bolo jednoznačne a objektívne konštatované, že predkladaný reštrukturalizačný plán, za ktorého správnosť, súlad so zákonom o konkurze o reštrukturalizácii a obsah zodpovedá i žalobkyňa ako správkyňa, pokiaľ odporučila reštrukturalizáciu, nebol vypracovaný tak, aby poskytoval

úplné a pravdivé informácie o stave majetku spravovaného dlžníka. Z odôvodnení uznesení tiež zároveň vyplýva, že prvý reštrukturalizačný plán dlžníka k 02. 12. 2011 o.i. stanovoval, že dozorný správca bude každý štvrtrok predkladať konkurznému súdu písomnú správu o plnení plánu. Konkurzný súd zvýraznil, že do podania druhého návrhu na povolenie reštrukturalizácie tohto istého dlžníka nebola zo strany dozorného správcu (žalobkyne) predložená žiadna písomná správa o stave a spôsobe plnenia plánu dlžníka voči veriteľom - teda v časom rozsahu prevyšujúcom jeden rok a napriek tomu, bol dňa 13. 02. 2013 podaný opätovný návrh na povolenie reštrukturalizácie toho istého dlžníka, ktorý plán je neúplný, nemá konkrétnu výpovednú hodnotu a neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, pričom pri jeho vypracovaní, ako aj pri vypracovaní reštrukturalizačného posudku II. boli porušené zásady reštrukturalizačného konania.

32. V konaní o povolení reštrukturalizácie dlžníka M., N.,R. bolo súdmi oboch inštancií konštatované, že veriteľom neboli poskytnuté dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu a v tom dôsledku bola veriteľom podávaná skreslená, neúplná a skutočnosti nezodpovedajúca informácia. Vzhľadom na to, že za prípravu a zostavenie reštrukturalizačného plánu, ale i plnenie predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, nesie zodpovednosť i žalobkyňa ako správkyňa, ktorá vypracovala posudok v zmysle § 110 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a ktorá odporučila v poradí už druhú reštrukturalizáciu bez toho, aby splnila povinnosť predkladať súdu každý štvrtrok správu o stave a spôsobe plnenia predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, možno konštatovať, že minimálne uvedené rozhodnutia súdov vytvárali objektívny základ pre prijatie podozrenia o spáchaní konkrétneho trestného činu a v súvislosti s ostatnými zistenými skutočnosťami: napr. závermi znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou H. O., N., z odboru Ekonomika riadenie podnikov, odvetvie oceňovanie a hodnotenie podnikov, vytvárali objektívny základ pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní, t. j. i vznesenie obvinenia voči žalobkyňi, keďže i žalobkyňa. bola subjektom, ktorý niesol zodpovednosť za pravdivosť údajov obsiahnutých už v poradí druhom návrhu reštrukturalizačného plánu a za jeho realizovateľnosť s prihliadnutím na ekonomické záujmy ostatných veriteľov, ktorí oprávnené očakávali splnenie záväzkov dlžníka a na náležité posúdenie vhodnosti plánu potrebovali úplné a pravdivé informácie o stave majetku dlžníka. I v dôsledku spolupôsobenia žalobkyne, však bol veriteľom a tiež súdu predložený plán bez „výpovednej hodnoty“, pri predkladaní ktorého boli porušené ustanovenia Zákona o konkurze o reštrukturalizácii a tiež zásady, na ktorých spočíva reštrukturalizačné konanie.

33. Pokiaľ bol uvedený stav objektívne konštatovaný súdmi oboch inštancií konajúcich o reštrukturalizácii dlžníka, pričom pre potreby trestného konania bol vypracovaný i znalecký posudok, ktorý rovnako konštatoval netransparentnosť úkonov dlžníka, o ktorých mal alebo mal mať vedomosť i správca (žalobkyňa), potom nemožno konštatovať, že by vznesenie obvinenia žalobkyňi, ako správkyňi, bolo zjavným excesom, prekročením právomoci alebo podľa vyjadrení žalobkyne „absolútnym výmyslom“ žalovaného, ako vyšetrovateľa, ktorého zákonnou povinnosťou je náležite objasniť každé podozrenie o tom, že došlo k spáchaniu trestného činu. V samotnom uznesení o vznesení obvinenia sú označené skutočnosti zistené po začatí trestného konania, na základe ktorých vyšetrovateľ dospel k dostatočne odôvodnenému záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba – žalobkyňa, preto postup vyšetrovateľa sa v uvedenej fáze nevyvíja hypotéze právnej normy ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje vznesenie obvinenia, podľa ktorého vyšetrovateľ pri výkone svojej právomoci postupoval.

34. Nemožno rozhodne prisvedčiť odvolacej argumentácii žalobkyne, žalovaný ju „obvinil zo situácie, ktorá môže počas reštrukturalizačného konania nastať a zákon ju priamo predpokladá“, keď pochybenia žalobkyne ako správkyne boli po objektívnom zisťovaní a posúdení konštatované súdmi oboch inštancií konajúcich o reštrukturalizácii dlžníka M., N., z ktorých záverom je zrejmé, že i žalobkyňa pri výkone funkcií dozorového správcu porušovala svoje povinnosti, súdy, ktoré preskúmavali opätovný návrh na povolenie reštrukturalizácie konštatovali porušenie ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, a to i konaním žalobkyne a konštatovali i násobné porušenie zásad, na ktorom je reštrukturalizačné konanie založené. Uvedenú situáciu zákon nepredpokladá, ani neaprobuje, súdmi označené konanie, resp. opomenutie konania žalobkyne je porušením Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré jednotlivito špecifikovali súdy konajúce o reštrukturalizácii a neskôr i v konkurznom konaní dlžníka M., N.. Či uvedené zistené porušenia zákona č. 7/2005 Z. z. napĺňali zároveň všetky znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, bolo možné a potrebné zistiť a objasniť výlučne v trestnom konaní, čo žalovaný i uznesením o vznesení obvinenia žalobkyňi realizoval. Pokiaľ bolo i uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyňi neskôr v dôsledku podanej sťažnosti

žalobkyne, prokurátorom zrušené a to uznesením zo dňa 13. 11. 2018 (t.j. po dvoch mesiacoch od vznesenie obvinenia), v vedenom bolo konštatované, že zo zadovaných dôkazov nebol preukázaný úmysel podozrivej žalobkyne, ktorý znak skutkovej podstaty (subjektívna stránka) trestného činu, ako správne uviedol súd prvej inštancie, sa dokazuje obzvlášť náročne, keďže ide o preukázanie vnútorného postoja (stavu) páchatela v čase spáchania skutku. Zároveň je potrebné uviesť, že konajúci prokurátor uznesenie o vznesení obvinenia v časti týkajúcej sa žalobkyne zrušil, ale konajúcemu policajtovi uložil aby vo veci znovu konal a rozhodol. V uvedenom nenariadil zastavenie alebo prerušenie trestného konania, ani tak sám nekonal. V pokyne konajúcemu policajtovi podľa § 230 ods. 2 písm. a) Tr. poriadku z totožného dňa dozorujúci prokurátor uviedol, že ďalší procesný postup závisí od dôkaznej situácie, ktorej zmenu zrejme nemožno očakávať, pričom uložil konajúcemu policajtovi na zváženie vydanie meritorných rozhodnutí (bez vyslovenie konkrétneho právneho názoru akých meritorných rozhodnutí) do konca roka 2018. Ďalší postup žalovaného vyšetrovateľa v konaní tak závisel od stavu dôkaznej situácie v konaní, keď proces zabezpečovania dôkazov v danom čase prebiehal.

35. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to konkrétne nezabezpečil napriek návrhu žalobkyne dozorový denník prokurátora, ktorý by mohol poskytnúť ucelený obraz vedenia trestného konania a predovšetkým o tom, akým spôsobom pokynoval prokurátor žalovaného, ktorým dôkazom, nad rámec výpovede vysluchnutého dozorového prokurátora žalobkyňa mala v úmysle „verifikovať niektoré tvrdenia žalovaného ako chodil všetko konzultovať“ a taktiež nebolo možné verifikovať aké pokyny dostával a tak posúdiť ako veľmi vybočoval zo zákonného rámca“, súd prvej inštancie sa s dôvodom zamietnutia uvedeného dôkazného prostriedku vysporiadal v odôvodnení v bode 82., na ktorý reagovala v podanom odvolaní žalobkyňa, a ktoré odôvodnenie považovala za nedostatočné, vzhľadom na neurčité výpovede dozorového prokurátora.

36. Odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keď žalobkyňou vznesený dôkazný návrh zjavne presahuje potreby dokazovania pre rozhodnutie o veci samej, nakoľko rozhodujúcou otázkou na zodpovedanie v predmetnej veci bolo posúdenie, či žalobkyňa preukázala, že žalovaný pri vznesení obvinenia a ďalšom vedení trestného stíhania žalobkyne prekročoval zákonný rámec výkonu svojej právomoci. Odvolací súd poukazuje na to, že na postup žalovaného, ako vyšetrovateľa v trestnom konaní, zákonnosť, ale aj dôvodnosť jednotlivých úkonov a ich vykonanie v zákonných lehotách dozerá jednak nadriadený orgán žalovaného (v danom prípade svedok I. I.) a dozor nad uvedeným vykonáva príslušný prokurátor, pričom oba subjekty boli ako svedkovia vysluchnutí v konaní pred súdom prvej inštancie. Z výpovede dozorujúceho prokurátora – A. M., ani priameho nadriadeného žalovaného – majora I. - nebolo zistené, že by títo nemali prehľad o stave a priebehu konania, nevyplýval záver, že by žalovaný postupoval svojvoľne, v rozpore so zákonom alebo mimo rámca jemu udelených pokynov.

37. Pri takto vykonanom dokazovaní a získaných zisteniach, nebol dôvodný dôkazný návrh žalobkyne, aby súd zaobstaral „dozorový denník“ prokurátora a aby bol jeho obsah oboznámený. Z uvedeného dôkazného návrhu je zrejmé, že žalobkyňa mala v úmysle zisťovať, akým spôsobom bol realizovaný prokurátorský dozor vedeného vyšetrovania v predmetnej veci, aké pokyny žalovanému ako konajúcemu vyšetrovateľovi prokurátor dával a či tieto boli naplnené v zmysle ich obsahu. Odvolací súd zvýrazňuje, že uvedené posúdenie a hodnotenie žalobkyne neprináleží. Zároveň je potrebné uviesť, že všetky úkony vyšetrovateľa a rovnako i úkony dozorujúceho prokurátora smerom k dohliadanej veci sú zachytené vo vyšetrovacom spise, ktorý bol pripojený k prejednávanej civilnej veci a s obsahom ktorého mala žalobkyňa možnosť oboznámiť sa.

38. Zároveň je potrebné uviesť, že žalobkyňa je pre úspech v konaní povinná nielen tvrdiť, ale i uniesť bremeno dôkazu a uvedené neprenášať na súd. Žalobkyňa i v podanom odvolaní tvrdí, že „opakovane navrhovali, aby súd zabezpečil dozorový denník, ktorý by mohol poskytnúť ucelený obraz vedenia tohto trestného konania“. Odvolací súd konštatuje, že v danej veci nejestvuje žiadny dôvod na prenos zodpovednosti za zabezpečenie dôkazu do konania na súd. Žalobkyňa mala sama zákonnú možnosť obstarat' uvedené postupom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, kde na základe žiadosti žalobkyne by bolo na to určeným orgánom posúdené, či je takúto informáciu možné poskytnúť v zmysle ust. § 11 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

39. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Sžik/3/2020, v ktorom bolo o.i. konštatované: „V prejednávanej veci pôjde o takúto situáciu vo

vzťahu k časti žiadosti sťažovateľky, ktorou sa domáhala zaslania kópie dozorového spisu. V prípade dozorového spisu totiž nemožno aplikovať komplexnú osobitnú úpravu obsiahnutú v § 69 Trestného poriadku, pretože na nazeranie do dozorového spisu sa vzťahuje § 55 zákona č. 153/2001 Z. z., ktorý upravuje, že nazerat' do spisu, ktorý vedie prokurátor, môže iba jeho nadriadený prokurátor, alebo so súhlasom nariadeného prokurátora iný prokurátor.“ Ďalej v uvedenom Najvyšší správny súd uviedol: „Žiadosť o informáciu, pokiaľ je jej predmetom dozorový spis prokurátora je teda potrebné vybaviť v režime ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z., pričom § 55 zákon a č. 153/2001 Z. z. nie je v tomto prípade sám o sebe kľúčovým pre posúdenie žiadosti. Keďže je potrebné žiadosť vybaviť na základe zákona č. 211/2000 Z. z. povinná osoba musí v tomto prípade zvážiť, či a v akom rozsahu sa uplatní prípadné obmedzenie v súvislosti požadovanou informáciou. V prejednávanej veci preto správne orgány postupovali správne, keď sa s prihliadnutím na skutkové okolnosti (najmä skutočnosť, že ide o dozorový spis k trestnému konaniu a trestné konanie ani nebolo právoplatne skončené) pri vybavovaní žiadosti zaoberali aplikáciou § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z.. Kasačný súd vzhľadom na vyššie uvedené ďalej konštatuje, že záver žalovaného ako aj prvostupňového orgánu o nevyhovení žiadosti sťažovateľky práve s odvolaním sa na § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. je opodstatnený a je v súlade so samotným účelom zákona č. 211/2000 Z. z.. Kasačný súd teda pripúšťa, že je možné na základe zákona č. 211/2000 Z. z. požadovať sprístupnenie informácií výnimočne aj z dozorového spisu prokurátora avšak z hľadiska potenciálu vyhovenia takejto žiadosti by malo ísť primárne o prípady, kedy by tieto informácie nespádali pod pojem „rozhodovacia činnosť orgánu činného v trestnom konaní“ ako vyplýva z § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z., pričom v tejto súvislosti by išlo o činnosť, ktorú príslušný orgán vykonáva mimo trestného konania, teda napr. o výkon dozoru nad zachovávaním zákonnosti pri činnosti orgánov verejnej správy, kedy prokuratúra nevystupuje ako orgán činný v trestnom konaní. V takom prípade však povinná osoba taktiež musí spoľahlivo vyhodnotiť, či v danom prípade nie je potrebné pristúpiť k čiastočnému alebo úplnému obmedzeniu sprístupňovanej informácie z iných dôvodov uvedených v § 11 zákona č. 211/2000 Z. z. ako napr. § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 211/2000 Z. z. pretože citované ustanovenie § 11 upravujúce obmedzenie vo vzťahu k sprístupňovanej informácii je formulované ako povinnosť povinnej osoby“.

40. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd námietku o nevykonaní dokazovania oboznámením obsahom dozorového denníka prokurátora vyhodnotil ako nedôvodnú.

41. Zároveň je tiež významné uviesť, že pokiaľ žalobkyňa v civilnom konaní namieta a tvrdí nesprávny postup žalovaného vyšetrovateľa v trestnom konaní, tvrdí prekročenie právomoci žalovaným pri výkone svojej funkcie a uvedené tvrdenie sa snaží preukazovať v konaní o civilnej žalobe, odvolací súd zvyrazňuje, že žalobkyňa bola v procesnom postavení obvinenej a pokiaľ mala za to, že vyšetrovateľ v jej veci konal spôsobom odporujúcim zákonu, resp. zákon prekračujúci, mala žalobkyňa zákonné možnosti vyplývajúce z procesného predpisu trestného konania, ako dosiahnuť preskúmanie správnosti a zákonnosti postupu vyšetrovateľa. Žalobkyňa, ako obvinená (ale aj poškodený a zúčastnená osoba) mala v zmysle § 210 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku právo kedykoľvek v priebehu prípravného konania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prieťahy alebo iné nedostatky v prípravnom konaní. Policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.

42. Žalobkyňa však v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by v trestnom konaní, či už na základe jej žiadosti alebo sťažnosti bolo konštatované akékoľvek pochybenie konajúceho vyšetrovateľa, prekročenie právomoci, či konštatované neodôvodnené prieťahy v konaní. Hodnotenie tvrdenia žalobkyne, že napr. zastavenie resp. prerušenie trestného stíhania voči žalobkyne, rešpektujúc pokyn prokurátora s neprimeraným časovým odstupom, neprináleží civilnému súdu, ktorý by uvedeným spôsobom vyhodnocoval dôvodnosť vedenia trestného konania orgánmi činnými v trestnom konaní, vyhodnocujúc i dôkaznú situáciu v konkrétnej trestnej veci. Uvedené však nespadá do rozhodovacej právomoci civilného súdu a žalobkyňa súdu v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz svedčiaci o prekročení právomoci žalovaného ako konajúceho vyšetrovateľa. Dôvodom pre podanie žaloby na ochranu osobnosti nie je ani tvrdené nesprávne právne posúdenie veci konajúcim vyšetrovateľom, nakoľko na nápravu uvedeného slúži v rámci trestného inštitút opravných prostriedkov.

43. Pokiaľ mala žalobkyňa za to, že samotné vznesenie obvinenia bolo nedôvodné, právnym nástrojom na obranu a revíziu uvedeného je opravný prostriedok, sťažnosť, ktorú možnosť žalobkyňa i využila, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené. I napriek neskoršiemu zrušeniu, samotné

uznesenie o vznesení obvinenia však nemožno žalovanému, ako fyzickej osobe, pripisovať ako nezákonný zásah do osobnostných práv žalobkyne, nakoľko k tvrdenému zásahu došlo pri plnení povinností vyšetrovateľa vyplývajúcich zo zákona a ide o výkon zákonnej (úradnej) licencie, pričom opak v konaní preukázaný nebol.

44. Nemožno opomíňať ani tú skutočnosť, že na základe podnetu žalobkyne bol postup žalovaného ako vyšetrovateľa preverený i ako podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa Okresnou prokuratúrou Banská Bystrica, v súvislosti s vyžiadaním písomných vyhotovení požadovaných účtovných dokladov. Pri preverovaní uvedeného podnetu prokurátorka okresnej prokuratúry postup pri vyžiadaní písomných vyhotovení požadovaných účtovných dokladov vyhodnotila ako súladný s ustanovením § 89 Trestného poriadku, keď konštatovala zistenú okolnosť, že napr. v súvahe spoločnosti M., N. v konkurze zostavenej k 31.12.2012 a predloženej Okresnému súdu Banská Bystrica sa nachádzajú rozdielne údaje, než v úvahe zostavenej k 31.12.2012 predloženej daňovému úradu. Z obsahu uvedeného oznámenia vyplýva tiež, že uvedené údaje v súvahách sú rozdielne v podstatnom rozsahu, pričom odvolací súd dodáva, že totožné účtované účtovné a daňové položky rôzne predkladané okresnému súdu a inak daňovému úradu, sa líšili i o niekoľko stotisíc eur.

Záverom podnet prešetrujúca prokurátorka uviedla, že znalecké dokazovanie, pre vykonanie ktorého je potrebné zabezpečiť účtovníctvo spoločnosti M., N. v konkurze môže potvrdiť alebo vyvrátiť podozrenia ohľadne reštrukturalizačného a konkurzného konania. Preto preskúmaním vyšetrovacieho spisu v postupe policajta nezistila žiadne pochybenia.

Za uvedeného skutkového stavu prokurátorka preverujúca oznámenie žalobkyne konštatovala objektívne zistenie, že za dlžníka M. N., sú predkladané účtovné údaje rozdielne, popisujúci stav majetku dlžníka odlišne, ktorá samotná okolnosť svedčí o netransparentnosti, alebo možných machináciách s finančnými prostriedkami a majetkom spoločnosti M., N., preto pre podozrenie z nekalého reštrukturalizačného alebo konkurzného konania je ďalší postup vyšetrovateľa spočívajúci vo vyžiadaní účtovných dokladov dôvodný.

45. K záveru o dôvodnosti konania a zákonnosti postupu žalovaného ako zástupcu orgánu činného v trestnom konaní dospel na základe podnetu žalobkyne i iný prokurátor, než ten, ktorý dozoroval danú trestnú vec, preto nemožno konštatovať, že postup žalovaného, ako zástupcu orgánu činného v trestnom konaní, voči žalobkyne bol celkom bez objektívneho základu, „vyfabulovaný“ ako tvrdila žalobkyňa, či zjavne neodpodstatnený, vzhľadom na zistený skutkový a právny stav veci a vzhľadom na vtedy jestvujúcu dôkaznú situáciu.

46. Odvolací súd tak uzatvára, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaný ako fyzická osoba, pri vznesení obvinenia žalobkyne pre označené trestné činy, realizujúci svoju právomoc vyšetrovateľa, konal s úmyslom poškodiť žalobkyňu a že by jeho motívom bol iný výsledok (zámer), ako náležité objasnenie podozrení zo spáchania trestného činu a že by samotným uznesením a vznesení obvinenia žalobkyne, prípadne iným postupom v trestnom konaní konal spôsobom odporujúcim zákonu, prekročil právomoci vyplývajúce mu z povinností v služobnom pomere a že by tým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobkyne chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.

47. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobkyne nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o veci, než aké učinil súd prvej inštancie a z dôvodu vecnej správnosti rozsudok súdu prvej inštancie v jeho druhom výroku, ktorým súd žalobu zamietol, potvrdil ako vecne správny.

48. Ako výrok závislý, preskúmal odvolací súd i (tretí) výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie žalobkyne uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania žalovanej. Keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol po tom, čo v dôsledku späťvzatia žalobkyne konanie o sumu 16 500,- Eur zastavil, celkový procesný úspech v konaní pred súdom prvej inštancie prináleží žalovanému a správne súd prvej inštancie postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP, keď ako procesnú sankciu za neúspech v konaní uložil povinnosť náhrady trov konania žalovaného, žalobkyne. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v jeho závislom treťom výroku trovách konania.

49. O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom žalobkyňou, táto nebola úspešná ani

z časti, keď nedošlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie. Procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa v odvolacom konaní vyjadroval prostredníctvom právneho zástupcu, s čím žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto uložil žalobkyni, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

50. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).